

Vida de Maria (IV): Les esposalles amb Josep

Quan la vida de Maria i la de Josep s'uneixen, la culminació de la història està més propera que mai. L'escena del matrimoni ocupa la quarta entrega de la "Vida de la Mare de Déu" en aquest any marià a l'Opus Dei.

16/01/2011

Està propera la plenitud dels temps.
La predestinada per esdevenir Mare

de Déu encara no ho sap. Ha crescut i s'ha fet dona. Però la Trinitat Santa li prepara un matrimoni sant que custodiarà la seva virginitat. El Fill de Déu fet home, Messies d'Israel i Redemptor del món, ha de néixer i créixer en el si d'una família.

És molt probable –tots els indicis apunten en aquesta direcció– que, per aquelles dates, els pares de la Mare de Déu ja haguessin mort. Maria viuria a casa d'algun parent, que s'hauria fet càrrec d'Ella quan va quedar òrfena. En aproximar-se a l'edat en què les donzelles d'Israel solien contraure matrimoni, al voltant dels quinze anys, el cap d'aquella família, com a representant del pare de Míriam, va haver d'ocupar-se d'aquesta qüestió. I es va concertar el matrimoni de Maria amb Josep, l'artesà de Natzaret.

Poques notícies ens donen els Evangelis sobre l'espòs de Maria.

Sabem que també ell pertanyia a la casa de David, i que era un home just (*Mt* 1, 19), és a dir, un home que – com afirma l'Escriptura– es complau en la Llei del Senyor, i nit i dia medita la seva Llei (*Sal* 1, 2). La litúrgia li aplica unes paraules inspirades: el just florirà com palmera, creixerà com cedre del Líban (*Sal* 91 [92] 13).

L'evangelí de sant Lluc narra que quan l'Arcàngel Gabriel li anuncia, de part de Déu, la concepció d'un fill, Maria respon: Com es farà això? Perquè no conec home (*Lc* 1, 34). Aquesta resposta, quan ja era la promesa de Josep de Natzaret, no té més que una explicació: Maria tenia la ferma determinació de romandre verge. No hi ha motius humans que justifiquin aquesta decisió, més aviat rara en aquella època. Tota jove israelita, i més si pertanyia a la descendència de David, abrigava en el cor la il·lusió de comptar entre els

ascendents del Messies. El magisteri de l'Església i els teòlegs expliquen aquesta ferma determinació com a fruit d'una inspiració especialíssima de l'Esperit Sant, que estava preparant a qui havia de ser Mare de Déu. Aquest mateix Esperit li va fer trobar l'home que seria el seu virginal marit.

No sabem com es van trobar Maria i Josep. Si la Mare de Déu, com és probable, habitava ja a Natzaret –un petit llogaret de Galilea– es coneixerien des de temps enrere. En qualsevol cas, abans de celebrar les esposalles, Maria va haver de comunicar a Josep el propòsit de virginitat. I Josep, preparat per l'Esperit Sant, va haver de descobrir en aquesta revelació una veu del cel: molt probablement també ell s'havia sentit impulsat interiorment a dedicar-se en ànima i cos al Senyor. No és possible imaginar la concòrdia que es va establir immediatament

entre aquests dos cors, ni la pau interior que vessava en les seves ànimes.

Tot és molt sobrenatural en aquesta escena de la vida de Maria i, al mateix temps, és tot molt humà. Aquesta mateixa senzillesa –tan pròpia de les coses divines– explica la llegenda que aviat es va formar sobre les esposalles de Maria i Josep, un relat ple de successos meravellosos, que l'art i la literatura han immortalitzat. Segons aquestes fonts, quan Maria va arribar a l'edat de contraure matrimoni, Déu va mostrar miraculosament als sacerdots del Temple de Jerusalem i a tot el poble qui era l'escollit com a espòs de Maria.

El fet històric devia ser molt més senzill. El lloc de les esposalles va poder molt bé ser Natzaret. Quan la família de Maria va arribar a un acord amb Josep, es van celebrar les

esposalles, que en la Llei mosaica tenien la mateixa força que el matrimoni. Passat algun temps, el marit havia de conduir la núvia a casa seva. En aquest espai de temps va tenir lloc l'Anunciació.

Aquest episodi de la vida de Maria revesteix gran importància. Josep era de l'estirp reial de David i, en virtut del seu matrimoni amb Maria, conferirà al fill de la Verge –Fill de Déu– el títol legal de fill de David, complint així les profecies. A Josep, noble de sang i més noble encara d'esperit, l'Església aplica l'elogi que la Saviesa divina havia fet de Moisès: va ser estimat de Déu i dels homes i la seva memòria és beneïda (*Sir* 45, 1).

Maria només sap que el Senyor ha volgut que es casés amb Josep, un home just que l'estima i la protegeix. Josep només sap que el Senyor vol que guardi Maria, com a preparació

a unes noces divines de la Verge amb
l'Esperit Sant. Israel ignora aquesta
parella de nuvis. Josep sempre callat.
Maria discreta sempre. Però Déu es
complau i els àngels s'admiren.

J. A. Loarte

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/vida-de-
maria-iv-les-esposalles-amb-josep/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/vida-de-maria-iv-les-esposalles-amb-josep/)
(06/08/2025)